

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 541/2567

บริษัทบริหารสินทรัพย์ ก.โจทก์ บริษัทบริหารสินทรัพย์ ท.ผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน นาย ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 292, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์ในคดีแพ่งนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ 120261 และ 12959 ตำบล คันทายาว (คลองกุ่ม) อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างอาคารตึกแถว เป็นการ ใช้สิทธิบังคับคดีไปตามคำพิพากษาโดยชอบ แต่เหตุที่ไม่อาจนำอาคารดังกล่าวมาขายทอดตลาด ได้เป็นเพราะถูกรื้อถอนไปตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นซึ่งเป็นการใช้อำนาจตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 โดยไม่ใช่ความผิดหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือ ความไม่สุจริตของโจทก์ในคดีแพ่ง หรือผู้ร้องซึ่งรับโอนสิทธิและหน้าที่จากโจทก์ในคดีแพ่ง ทั้งมิใช่ การถอนการบังคับคดีตาม ป.วิ.พ. มาตรา 292 (2) (3) (4) (6) และ (7) ที่ผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตาม คำพิพากษาผู้ขอยึดหรืออายัดทรัพย์สินต้องรับผิดชอบในค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดี ตามมาตรา 169/2 วรรคสี่ ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 กรณีจึงไม่มีเหตุสมควรที่จะให้ผู้ร้องต้องรับผิดชอบค่าธรรมเนียมกรณียึดทรัพย์สินแล้ว ไม่มีการขายหรือจำหน่าย

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสองเด็ดขาดเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2557 ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งยกคำสั่งผู้คัดค้านที่ให้ผู้ร้องถอนการยึดอาคารที่ยึดไว้ในคดีแพ่งพร้อมชำระค่าธรรมเนียมถอนการยึด และมีคำสั่งให้กองทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 เป็นผู้ ชำระค่าธรรมเนียมยึดทรัพย์สินซึ่งมิใช่ตัวเงินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่าย ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งยกคำร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ส่วน ค่าทนายความเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ดำเนินคดีเองจึงไม่กำหนดให้ ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้คัดค้านที่ให้ผู้ร้องชำระค่าธรรมเนียมในการ รวบรวมทรัพย์สินที่ไม่มีการขายหรือจำหน่าย ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ ผู้คัดค้าน ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ โต้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยทั้งสองเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ย.1490/2547 ของศาลจังหวัดนนทบุรี ที่ดินโฉนดเลขที่ 120261 และ 12959 ตำบลคันทายาว (คลองกุ่ม) อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างตึกแถว 3 ชั้น 3 คูหา เลขที่ 94 และ 96 (เดิม 53/38 และ 53/39 ตามลำดับ) เป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์ที่จำเลยที่ 2 จดทะเบียนจำนอง เป็นประกันหนี้ต่อธนาคาร ก. เจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีดังกล่าวและถูกเจ้าพนักงานบังคับคดี ยึดออกขายทอดตลาด สำนักงานเขตคันทายาวเคยมีคำสั่งลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2542 ให้จำเลยที่ 2 ดำเนินการแก้ไขอาคารพิพาทเนื่องจากมีสภาพหรือมีการใช้งานที่อาจเป็นอันตราย แต่จำเลยที่ 2 ไม่ปฏิบัติตามภายในเวลาที่กำหนด สำนักงานเขตคันทายาวจึงมีคำสั่งลงวันที่ 19 ธันวาคม 2543

ให้จำเลยที่ 2 รื้อถอนอาคารตึกแถว 3 ชั้น 3 คูหา ดังกล่าว ภายใน 30 วัน ต่อมาจำเลยที่ 2 ถูกศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2557 หลังจากนั้นสำนักงานเขตคั่นนายาวมีหนังสือลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2562 แจ้งแก่ผู้คัดค้านในฐานะผู้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ให้รื้อถอนอาคารดังกล่าว เนื่องจากโครงสร้างเสาของอาคารทรุดตัวยิ่งขึ้น คาน พื้น และผนังแตกร้าวเป็นแนว ประกอบกับด้านหน้าอาคารติดถนนสาธารณะ ด้านขวาโครงสร้างยึดติดกับอาคารข้างเคียง ด้านซ้ายมีร้านค้า หากพังถล่มลงจะเกิดความเสียหายยิ่งขึ้น ผู้คัดค้านจึงนัดประชุมเจ้าหนี้โดยแจ้งไปในประกาศนัดประชุมว่า หากไม่มีเจ้าหนี้นี้มาร่วมประชุมจะถือว่าเจ้าหนี้นี้ยินยอมให้รื้อถอนอาคารดังกล่าวได้ โดยให้ผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้รายที่ 5 เป็นผู้ชำระค่าธรรมเนียมถอนการยึดทรัพย์ในคดีแพ่ง และให้สำนักงานเขตคั่นนายาวเป็นผู้ดำเนินการหรือจัดหาผู้รื้อถอน อีกทั้งไม่ติดใจที่จะรวบรวมเงินที่ได้จากการขายหรือตีราคาวัสดุอุปกรณ์และเศษซากที่ได้จากการรื้อถอนเข้ากองทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 อีกต่อไป เมื่อถึงวันนัดปรากฏว่าไม่มีเจ้าหนี้นี้มาร่วมประชุม ผู้คัดค้านจึงถือว่าเจ้าหนี้นี้ยินยอมให้รื้อถอนอาคารดังกล่าว และแจ้งให้ผู้ร้องถอนการยึดอาคารดังกล่าวในคดีแพ่งพร้อมชำระค่าธรรมเนียม มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านว่า ผู้ร้องต้องรับผิดชำระค่าธรรมเนียมกรณียึดทรัพย์สินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่ายหรือไม่ เห็นว่า การที่โจทก์ในคดีแพ่งนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ 120261 และ 12959 ตำบลคั่นนายาว (คลองกุ่ม) อำเภอบางกะปิ กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้างอาคารตึกแถวดังกล่าว เป็นการใช้สิทธิบังคับคดีไปตามคำพิพากษาโดยชอบ แต่เหตุที่อาคารดังกล่าวต้องถูกรื้อถอนไปเนื่องจากสำนักงานเขตคั่นนายาวมีหนังสือถึงผู้คัดค้านในฐานะผู้มีอำนาจจัดการทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ให้รื้อถอนอาคาร ด้วยเหตุที่โครงสร้างเสาของอาคารทรุดตัวมากขึ้น คาน พื้น และผนังแตกร้าว ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 แม้จะนำยึดโจทก์ในคดีแพ่งได้แถลงต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีว่า สิ่งปลูกสร้างสภาพทรุดโทรมมาก แต่ก็ไม่ปรากฏว่า โจทก์ในคดีแพ่งรู้อยู่แล้วว่า อาคารดังกล่าวมีสภาพเป็นอันตรายและสำนักงานเขตมีคำสั่งให้จำเลยที่ 2 รื้ออาคารดังกล่าวมาก่อนอันจะถือว่าเป็นความผิดหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของโจทก์ในคดีแพ่ง เมื่อการที่อาคารดังกล่าวต้องถูกรื้อถอนไปในระหว่างการบังคับคดีและไม่อาจนำมาขายทอดตลาดได้เกิดจากการใช้อำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยไม่ใช่ความผิดหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือความไม่สุจริตของโจทก์ในคดีแพ่งหรือผู้ร้องซึ่งรับโอนสิทธิและหน้าที่จากโจทก์ในคดีแพ่ง ทั้งมิใช่การถอนการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 292 (2) (3) (4) (6) และ (7) ที่ผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาผู้ขอยึดหรืออายัดทรัพย์สินต้องรับผิดในค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดีตามมาตรา 169/2 วรรคสี่ ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 14 กรณีจึงไม่มีเหตุสมควรที่จะให้ผู้ร้องต้องรับผิดชำระค่าธรรมเนียมกรณียึดทรัพย์สินแล้วไม่มีการขายหรือจำหน่าย ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษมีคำพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของผู้คัดค้านฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ทวิศักดิ์ อนุนาทรรัตนกุล · วิเชียร ดิเรกอุดมศักดิ์ · สิงห์ชัย ฤาษุตานันท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/541/2567>